



Arrest

nr. 92 103 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. LEMAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 1 maart 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam dienaangaande op 27 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 april 2011 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 13 september 2011 nam het Commissariaat-generaal daarover een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 18 januari 2012.

Op 31 mei 2012 diende de verzoeker een derde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris nam daarover op 4 juni 2012 een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A.O]
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Servië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.05.2012

Overwegende dat betrokkene op 01.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende; deze asielaanvraag op 27.04.2010 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming'; betrokkene op 27.04.2011 een tweede asielaanvraag indiende; door het CGVS op 13.09.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); de RW op 18.01.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 31.05.2012 een derde asielaanvraag indiende; betrokkene enkele internetartikels aanbrengt om zijn asielprocedure te staven; betrokkene 2 internetartikels aanbrengt over de arrestaties van ex-UCPMB leden door de Servische gendarmes; betrokkene een internetartikel aanbrengt van een toespraak van een Albanese volksvertegenwoordiger over de algemene situatie; betrokkene een internetartikel aanbrengt van een verklaring van de Kosovaarse overheid over de arrestaties in de vallei; betrokkene in geen enkele van deze internetartikels wordt vermeld; deze artikels niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het CGVS en de RW betreffende zijn vorige asielaanvraag kunnen wijzigen; deze internetartikels niet toelaten ten aanzien van betrokkene een persoonlijk risico op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te bepalen; betrokkene een medisch verslag aanbrengt betreffende zijn gezondheidsproblemen; deze medische begeleiding reeds door het CGVS en de RW werden besproken tijdens zijn eerste asielprocedure en deze niet werd in twijfel getrokken; betrokkene verklaart dat hij bij zijn terugkeer onmiddellijk zal worden gearresteerd en gemarteld; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 08.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij acht het door verzoeker ingestelde beroep onontvankelijk nu hij in zijn verzoekschrift stelt een beroep in te dienen *“tegen een beslissing van weigering van erkenning van het statuut van de vluchtelingen de weigeringen van het statuut van subsidiaire bescherming”* enerzijds, en verwijst naar artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), anderzijds.

2.2. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om het verzoekschrift uit te leggen en het voorwerp van het beroep te bepalen (cfr. RvS 5 april 1974, nr. 16.349 en RvS 29 augustus 1997, nr. 67.850). In dit verband dient rekening gehouden te worden met de vermeldingen in het verzoekschrift, de aangevoerde middelen en de bijlagen bij het verzoekschrift.

2.3. In het verzoekschrift wordt de motivering van de in punt 1 bedoelde beslissing hernomen. Daarnaast werd in de bijlage bij het verzoekschrift eveneens de in punt 1 bedoelde beslissing gevoegd. Dit vormt dan ook het voorwerp van het beroep en dit werd blijkens de nota van verweerder ook op die manier begrepen, aangezien verweer wordt gevoerd met betrekking tot de in punt 1 bedoelde beslissing.

2.4. Waar de verzoeker evenwel de Raad vraagt om de bestreden beslissing *“te hervormen”*, benadrukt de Raad dat met betrekking tot beslissingen genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, de Raad, krachtens artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, enkel optreedt als annulatierechter. De Raad treedt aldus de verwerende partij bij waar deze opwerpt dat de vordering van verzoeker tot hervorming van de bestreden beslissing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“Het CGVS beslist dus tot weigering met als reden o.a. dat:

- *Geen enkel element van het dossier het mogelijk maakt de vrees van verzoeker te staven*

Verzoeker is van mening dat het CGVS de geloofwaardigheid, de grondslag van de vrees die door verzoeker ingeroepen werd, slecht beoordeeld heeft ten aanzichten van zijn verplichtingen en omstandigheden eigen aan dit geval;

Zijn de krantenartikelen die aan het dossier van verzoeker gevoegd zijn, zijn voldoende om vast te stellen, dat vandaag niet uitgesloten kan worden dat verzoeker slachtoffer van de bloedwraak zou kunnen worden.

Wat de beschermingsmogelijkheden in het algemeen door de nationale autoriteiten betreft, moet men vaststellen dat, trouwens zoals vroeger, in bepaalde gevallen, de bescherming van de autoriteiten onvoldoende kan blijken;

De staat kan de slachtoffers niet beschermen;

De politie kan niet alle bewegingen van de mannen, die een moord zou kunnen plegen in het oog houden, ze kan alleen proberen deze te voorkomen;

De informatie en de krantenartikelen die in bijlage aan dit verzoek gevoegd worden, vullen de al aanwezige informatie in de verslagen en de verklaringen aan die eerder door Meneer en Mevrouw A naar voren gebracht werden;

Dit verslag en deze krantenartikelen, verwerpen bij vanzelf de algemene informatie die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen getoond worden;

Ten slotte, rekening houdend met de opeenvolgende verklaringen van verzoeker, bestaat er geen enkele aanwijzing die kan rechtvaardigen dat zijn goede trouw erin betrokken is.

Er bestaan voldoende aanwijzingen van de gegrondheid van de vrees die door verzoeker aangetoond wordt om te rechtvaardigen dat de twijfel tot zijn voordeel ligt.

Gezien de inhoud en van de samenhang van voornoemde documenten, kan men niet uitsluiten dat in geval van terugkeer naar zijn land, het leven van verzoeker of zijn lichamelijke integriteit of die van zijn echtgenoot bedreigd zouden worden.

In dit geval, is het nodig om als bewezen te houden dat verzoeker, op gerichte wijze, door zijn behoor aan een bijzondere familie bedreigd is, en dit op grond van een ere- en gedragscode;

Bijgevolg blijkt het dat verzoeker zijn land verlaten heeft en wegblijft door een vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1 afdeling A §2 van het bovenvermelde Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 in verband met het statuut van de vluchtelingen.

Wat het bevel het grondgebied te verlaten betreft, dat hem op 11 juni 2012 betekend werd : Verzoekers dienden een aanvraag op 9ter artikel in België.

Deze aanvraag is lopende.

Medisch type formulier : Depressief klachtenpatroon met hoofdpijn, stress, slapeloosheid, van concentratieproblemen en pijn sedert mishandeling. Het gaat om een ernstige aandoening. Patiënt kan het eerstvolgende jaar geen verre reis terug naar zijn geboorteland verdragen.

Zodoende meldt de arts uitdrukkelijk dat het om een ernstige aandoening gaat. Bovendien is de ziekte kennelijk dermate ernstig dat ze het verzoeker onmogelijk maakt om een reis naar het geboorteland.

Het om een ziekte gaat die een voldoende mate van ernst vertoont.

In concreto blijkt uit het medisch attest dat verzoeker reeds twee jaar aan een posttraumatische stressstoornis lijdt.

Zodoende blijkt uit de bij de aanvraag overgemaakte documenten overduidelijk aan dat de verzoeker een voldoende ernstige ziekte lijdt om beroep te kunnen doen op het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Hij heeft recht op gezondheidszorg te ontvangen.

Hij heeft recht op met een beslissing te wachten.

Bovendien kinderen worden geïntegreerd en naar school gaan.

Het zou een trauma voor familie als in het geboortland terugkomen.

De gezinsconflicten het automatische karakter van de maatregel van bijlage 13 quater zoals gepland door de Belgische wetgeving, en esteems de onevenredige maatregel. Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering nu stakingen een blaas op de stof van de rechts(wet) van verblijf direct aan het gemeenschapsrecht ontleende, omdat het niet toestaan dat zij is rekening gehouden met de mogelijke capaciteit van de aanvrager om vast te stellen dat hij voldoet aan de voorwaarden waaraan een(die) het gemeenschapsrecht ondergeschikten zijn recht van verblijf."

3.2. Onder "middel" moet volgens vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat verzoeker in gebreke blijft om toe te lichten welke rechtsregel hij geschonden acht door de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de verzoeker evenwel duidelijk verwijst naar het redelijkheidsbeginsel.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.4. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.5. Waar de verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal zijn geloofwaardigheid slecht heeft beoordeeld, merkt de Raad op dat *in casu* de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris. Door zich in het kader van een herhaalde asielaanvraag te beperken tot het uiten van kritiek op een voorgaande beslissing genomen door het Commissariaat-generaal, toont de verzoeker niet aan dat hij nieuwe gegevens aanbrengt die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan de procedure zoals voorzien bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bezwaarlijk aanwenden als een beroepsmogelijkheid tegen een voorgaande beslissing inzake asiel genomen door het Commissariaat-generaal.

3.6. Waar de verzoeker stelt dat de krantenartikelen, voorgelegd n.a.v. zijn derde asielaanvraag, voldoende zijn om vast te stellen dat vandaag niet uitgesloten kan worden dat verzoeker slachtoffer van bloedwraak zou kunnen worden, stelt de Raad vast dat deze loutere bewering de concrete motieven van de bestreden beslissing niet kan onderuit halen. *In casu* motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. de voorgelegde krantenartikelen als volgt:

“betrokkene enkele internetartikels aanbrengt om zijn asielprocedure te staven; betrokkene 2 internetartikels aanbrengt over de arrestaties van ex-UCPMB leden door de Servische gendarmes; betrokkene een internetartikel aanbrengt van een toespraak van een Albanese volksvertegenwoordiger over de algemene situatie; betrokkene een internetartikel aanbrengt van een verklaring van de Kosovaarse overheid over de arrestaties in de vallei; betrokkene in geen enkele van deze internetartikels wordt vermeld; deze artikels niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het CGVS en de RVV betreffende zijn vorige asielaanvraag kunnen wijzigen; deze internetartikels niet toelaten ten aanzien van betrokkene een persoonlijk risico op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te bepalen”

De loutere bewering van verzoeker gaat geheel voorbij aan de concrete motivering in de bestreden beslissing en toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ter zake op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat de overige beweringen van verzoeker m.b.t. de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst eveneens de concrete motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen noch aantonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd.

Verzoekers beschouwingen als zou hij ter goeder trouw zijn, als zou het voordeel van de twijfel bij hem liggen, en als zou niet kunnen worden uitgesloten dat zijn leven of zijn fysieke integriteit of die van zijn echtgenoot bedreigd zou worden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, tonen evenmin aan dat de concrete motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.7. Waar verzoeker stelt dat hij een vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 A, § 2 van het VN Vluchtelingenverdrag, kan dergelijke overtuiging de motivering van de bestreden beslissing niet onderuit halen. Bovendien gaat dit betoog voorbij aan de finaliteit van een procedure in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband.

3.8. De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist zodat deze gehandhaafd blijven. Samenvattend kan worden besloten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskennen van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking hebben tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

3.9. Waar verzoeker verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 11 juni 2012 werd betekend, stelt de Raad dit bevel, waarvan het bestaan niet terug te vinden is in het administratief dossier, geen deel uitmaakt van de bestreden beslissing van 4 juni 2012. Het middel faalt in feite en kan in die mate dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.10. In de mate dat verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 23 november 2011, dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort noch zou de aanvraag verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 16 april 2012, nr. 8350)

Het gegeven dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 april 2012 door de Raad werd vernietigd op 26 november 2012 bij arrest nr. 92 102, doet hier aan geen afbreuk. Het indienen van een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES